

Ἀλέξης Τραϊανός

Πέντε Ποιήματα

ΖΕΣΤΗ ΚΛΕΙΣΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Ζέστη κλειστά παράθυρα

Μιά έτοιμόρροπη βροχή

Μαζέψαν οί μέρες καλά πού πήρα τσιγάρα

Ἐνας καπνός ἀπ' ἄλλες μέρες στά χέρια μου

Ἀπό 'κεῖνο τό φῶς πού ἔσθησε πρόπερσι μέ κάνεις νά κριώνω

Ἡ νύχτα ἕνας ἀπόκρημνος φόβος

Ἦσπου τό σπίτι θηλειά δέθηκε στό λαιμό μου

Τό δωμάτιο κλείστηκε μέσ στό περιεχόμενο του

Ἐτρεχε κάτι τό κόκκινο καί πολύ πηχτό

Ἀπ' τή σεξουαλική τραγωδία τῶν ὀνείρων

Ὅμως τό σῶμα μέ τίς πεσμένες σάρκες του ἠούχασε τώρα

Σ' αὐτό τό ἄηχο καί πολύ παρελθόν

Αὔριο κι αὔριο κι αὔριο

Νά 'χετε μαζί τήν ταυτότητα σας

Ἐνα βλέμμα σκουπίδια ποντίκια τοῦ '50

Καί μία κρύα καρδιά

Μπάζει ἀπό παντοῦ σ' αὐτό τό σαράβαλο ποίημα

ΣΗΚΩΘΗΚΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΣΑ ΕΔΩ

Σηκώθηκα καί κάθησα ἐδῶ

Ὁ σκονισμένος δρόμος τοῦ κρανίου μου

Αὔριο μία φωτογραφία θά εἶναι

Κέρινο πόδι ἤ ἐπουλωμένο δόντι

Τώρα ὅμως γιατί ἡ πραγματικότητα λύθηκε χίλια κομμάτια

Ἐνα κλειδί δέν θά ἐπαναφέρει στό κάδρο καμιά ζωή

Κι ὄλο μιλῶ γιά μία ἱστορία σκιᾶς

Σ' αὐτό τό ἄχρηστο βλέμμα ἀπό παράθυρα καί ὀρίζοντα

Αὐτός εἶναι ὁ ἄχρηστος ὀρίζοντας

Ἐνα διάστημα σίδηρο καί σίγουρο

Παγωμένο μιλῶ καί πηγαίνω

Νά δῶ τόν φόβο πίσω ἀπ' τά μαῦρα μαλλιά μου στό σκονισμένο δρόμο

Ἀπ' τήν ἀνοιχτή πόρτα στό μαῦρο

Ἰού ἔτρεξε πάλι σ' ἕναν φοβισμένο τριγμό

Καί χύθηκαν κάτι χειμωνιατικά χρόνια

Κλεισμένο μαῦρο παπούτσι μαῦρο παλτό

Χύθηκε ἡ ἀνατριχίλα

Τί κάνεις

Ποῦ πᾶς